

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/23/2015
Identifikačné číslo spisu: 8013200693
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8013200693.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Kataríny Benczovej v právnej veci žalobcu: J. F., bytom M. XX, W., zastúpeného Mgr. Slavomírom Ilavským, advokátom so sídlom Námestie legionárov 5, Prešov, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, so sídlom Pionierska 33, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-44/2013-P zo dňa 30. mája 2013, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/65/2013-49 zo dňa 21. novembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/65/2013-49 zo dňa 21. novembra 2014 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi na účet právneho zástupcu JUDr. Slavomíra Ilavského náhradu trov odvolacieho konania v sume 72,92 € z titulu trov právneho zastúpenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-44/2013-P zo dňa 30. mája 2013 v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove č. ORP-P-114/ODI2-PO-2013,VS: 34355 zo dňa 18. apríla 2013 a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove č. ORP-P-114/ODI2-PO-2013,VS: 34355 zo dňa 18. apríla 2013, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“), za ktorý mu bola uložená pokuta vo výške 150 €.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku konštatoval, že správne orgány rozhodli predčasne, keď na základe vykonaného dokazovania nepreukázali, že k zraneniam žalobcu došlo v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou tak, ako to prvostupňový správny orgán uviedol vo výroku svojho rozhodnutia. Mal za to, že správne orgány vydali nezákonné rozhodnutia, nakoľko správny orgán prvého stupňa si uvedenú skutočnosť nezrejmal, čím v konaní nastala vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej konštatoval, že z obsahu administratívneho spisu prvostupňového správneho orgánu vyplýva, že dňa 21. mája 2012 bol prvostupňovým správnym orgánom spísaný záznam o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch o 11.00 hod. so žalobcom, ktorý sa dostavil na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, okresný dopravný inšpektorát, oddelenie výkonu služby Prešov. Žalobca k dopravnej nehode zo dňa 21. mája 2012, ku ktorej došlo v čase o 10.50 hod. na ul. A. v Prešove uviedol, že prechádzal po ul. A. v Prešove pred križovatkou s ul. B., mimo prechod pre chodcov v smere od centra mesta Prešov k MsP Prešov. Ďalej uviedol, že keď chcel vstúpiť na vozovku, vozidlo červenej farby idúce a odbočujúce na ul. B. v smere do centra mesta Prešov, sa pohlo a náhle cúvlo, to sa opakovalo viac krát. Pri jednom cúvnutí sa rozhodol, že prejde cez vozovku, ale ako náhle už bol na vozovke, vozidlo sa pohlo smerom dopredu a prednou časťou mu narazilo do ľavej nohy. Uviedol, že nespadol na vozovku, iba s ním zatackalo a rýchlo sa presunul na druhú stranu vozovky. Tam si všimol, že vozidlo sa už zaradilo do kolóny v smere do centra mesta.

Zároveň krajský súd vyslovil, že prvostupňový správny orgán začal konanie o priestupku len na základe tvrdenia žalobcu, že k takejto dopravnej nehode došlo. Zdôraznil, že prvostupňový správny orgán a následne ani žalovaný sa v preskúmaných rozhodnutiach žiadnym spôsobom nevysporiadali so skutočnosťou, že k nehode malo dôjsť dňa 21. mája 2012 o 10:50 hod. pričom až o 23:00 hod. žalobca bol na lekárskej pohotovosti ošetrený a spáchanie priestupku oznámil až nasledujúci deň 22. mája 2012 o 11:00 hod., teda skoro 24 hodín po údajnej dopravnej nehode. K zraneniu žalobcu však mohlo dôjsť v priebehu 24 hodín aj iným spôsobom a na inom mieste. Mal za to, že žiadnymi relevantnými dôkazmi nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi zranením žalobcu a dopravnou nehodou zo dňa 21. mája 2012 o 10.50 hod. na danom mieste tak, ako to uviedol prvostupňový správny orgán v rozhodnutí. Z výpovede vodiča Ing. H. A. zistil, že tento nevie o tom, že spôsobil dopravnú nehodu, následkom ktorej by malo dôjsť k zraneniu žalobcu. Aj samotný žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že bezprostredne po údajnej dopravnej nehode si nebol vedomý, že došlo k jeho zraneniu, a až následne ho začala pobolievat noha, preto išiel na lekársku pohotovosť.

Dal do pozornosti, že prvostupňový správny orgán vo výroku rozhodnutia konštatoval, že došlo k zrážke chodca s vozidlom, ako aj, že pri nehode došlo k zraneniu chodca. Dodal, že žalovaný tým, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, neodstránil rozpory či došlo alebo nedošlo k dopravnej nehode, a to aj s poukazom na to, že v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia ako spisový materiál uviedol aj Záznam dopravnej nehody, Zápisnicu o obhliadke miesta dopravnej nehody a Fotodokumentáciu z miesta dopravnej nehody.

Zdôraznil, že ak správne orgány kladú žalobcovi za vinu porušenie pravidiel cestnej premávky a v dôsledku toho vznik dopravnej nehody, sú povinné sa vysporiadať aj s obsahom pojmu dopravná nehoda podľa § 64 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) a na základe tohto ustanovenia aj s povinnosťami účastníkov cestnej premávky, ktorí boli účastní na tejto dopravnej nehode, a to v zmysle § 66 ods. 2 cit. zákona.

Následne vyslovil, že ak správne orgány nepreukážu, či k zraneniam žalobcu došlo v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou (zrážka žalobcu s vozidlom vodiča Ing. H. A.), tak ako to uviedol vo svojom posudku znalec MUDr. V. K., sú podľa názoru súdu povinné v zmysle § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch konanie o priestupku zastaviť. Súčasne doplnil, že sa pritom nestačí opierať iba o jediný znalecký posudok, v ktorom je uvedené, že k takýmto zraneniam mohlo dôjsť s najväčšou pravdepodobnosťou stretom žalobcu s tupým predmetom o širšej kontaktnej ploche, ktorý pôsobil na uvedenú oblasť strednou silou a prudkosťou a mohlo sa tak stať s najväčšou pravdepodobnosťou pri

nárazu prednej ľavej časti osobného motorového vozidla do ľavého kolena žalobcu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/65/2013-49 zo dňa 21. novembra 2014 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa. Alternatívne žiadal, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne. Namietal, že podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Závery súdu prvého stupňa uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku pokladal za nesprávne, nakoľko predmetnú udalosť v cestnej premávke - dopravnú nehodu oznámil sám žalobca na Okresnom dopravnom inšpektoráte v Prešove, kde zo svojho pohľadu opísal ako sa predmetná udalosť odohrala. Mal za to, že na posúdenie dopravnej nehody nemá vplyv skutočnosť, že táto bola žalobcom oznámená až cca 24 hodín od jej vzniku. Nestotožnil sa ani s názorom súdu prvého stupňa, že k zraneniam žalobcu mohlo dôjsť v priebehu 24 hodín aj iným spôsobom a na inom mieste z dôvodu, že spisový materiál obsahuje lekársku správu - nález žalobcu vyhotovenú dňa 21. mája 2012, t.j. v deň dopravnej nehody, ako aj z dôvodu, že sám žalobca v zápisnici o výsluchu svedka zo dňa 21. septembra 2012 uviedol, že v súvislosti so zranením, ktoré vzniklo pri dopravnej nehode vyhľadal lekárske ošetrovanie dňa 21. mája 2012 v čase o 19.00 hod. a ošetrovaný bol až o 23.00 hod. toho dňa, pričom ako dôvod ošetrovania až o 23.00 hod. uviedol, že tam bolo v tom čase veľa ľudí. Z uvedeného vyvodil, že sám žalobca už dňa 21. mája 2012, t.j. v deň dopravnej nehody svoje bolesti v kolene priamo spájal s dopravnou nehodou a z tohto dôvodu vec oznámil.

Ďalej uviedol, že vznik dopravnej nehody považuje za jednoznačne preukázaný, a to najmä tvrdením žalobcu, ktorý ju zaviniel. Dodal, že nepozná ďalší spôsob, ktorým by preukazoval jej vznik okrem vyjadrenia samotného vinníka, keďže k tejto dopravnej nehode došlo v mieste, ktoré nie je monitorované kamerovým systémom, teda neexistuje záznam technického prostriedku, ktorý by dokumentoval jej vznik a nie je známy nijaký priamy svedok. Mal za to, že ak by aj miesto dopravnej nehody bolo monitorované kamerovým systémom, ani z jeho záznamu by nebolo možné preukázať vzájomný kontakt chodca a vozidla, keďže pohyb chodca pri priblížení vozidla mohol byť reflexívny, t.j. nepreukazoval by, či chodec uskočil alebo jeho pohyb bol spôsobený nárazom. Ďalej uviedol, že ani vyjadrenie svedka, či svedkov by nemohlo prispieť k presnejšiemu zisteniu skutkového stavu, a to najmä z dôvodu, že žalobca po kontakte s vozidlom nespadol a urýchlene sa odobral na druhú stranu vozovky. Doplnil, že ani z vyjadrenia vodiča Ing. H. A. nevyplýva vedomosť, že spôsobil dopravnú nehodu, nakoľko necítil žiaden náraz a žalobca pri prechádzaní cez cestu nespadol. Vznik dopravnej nehody podľa žalovaného preukazuje najmä výpoveď žalobcu vo vzájomnej súvislosti so znaleckým posudkom znalca MUDr. V. K. Taktiež uviedol, že predmetnú udalosť v cestnej premávke nemohol právne kvalifikovať iným spôsobom, keďže táto napĺňa znaky dopravnej nehody v zmysle § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. V nadväznosti na uvedené namietal, že z cit. zákonného ustanovenia nevyplýva kumulatívnosť znakov dopravnej nehody, preto tvrdil, že udalosť v cestnej premávke, ktorá spĺňa jeden z povinných znakov, teda v tomto prípade bola zranená osoba, bolo potrebné právne kvalifikovať ako dopravnú nehodu. K otázke plnenia povinností účastníkov dopravnej nehody v zmysle cit. zákona uviedol, že vzhľadom na situáciu po dopravnej nehode nie je reálne možné vyžadovať od jej účastníkov splnenie povinností v zmysle § 66 ods. 2 cit. zákona. V závere odvolania uviedol, že v súčasnosti už nemá možnosť doplniť spisový materiál o jednoznačný dôkaz, že k zraneniu žalobcu došlo v príčinnej súvislosti s touto dopravnou nehodou.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdiť ako vecne správny. Odvolanie žalovaného označil za nedôvodné. Uviedol, že žalovaný zopakoval už uvádzané dôvody a v odvolaní v prevažnej časti poukázal na všeobecné skutočnosti napriek tomu, že každý prípad dopravnej nehody je individuálny s osobitnými okolnosťami skutkového deja. Mal za to, že súd prvého stupňa dôsledne a starostlivo preskúmal rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu a ich zrušenie považoval za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné

vo výroku ako vecne správny potvrdiť, aj keď z odlišných dôvodov. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. januára 2017 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch zodpovednosť za priestupok sa posudzuje podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatela priaznivejšie.

Podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch (účinného do 30.06.2012) priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.

Podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch v platnom znení priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda, pri ktorej inému ublíži na zdraví alebo inému spôsobí škodu na majetku.

Podľa § 137 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. (účinného do 30.06.2012) porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je také porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda alebo nesplnenie si povinností účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti.

Podľa § 137 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. v platnom znení porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je také porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda, pri ktorej sa inému ublíži na zdraví alebo sa inému spôsobí škoda na majetku, alebo nesplnenie si povinností účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-44/2013-P zo dňa 30. mája 2013, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove č. ORP-P-114/ODI2-PO-2013,VS: 34355 zo dňa 18. apríla 2013 o uložení pokuty vo výške 150 € žalobcovi za porušenie § 3 ods. 2 písm. a/, § 53 ods. 1, 3, 4 zákona č. 8/2009 Z. z., čím v zmysle § 137 ods. 2 písm. c/ cit. zákona závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky, z ktorého dôvodu bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch, ktorý spáchal na tom skutkovom základe, že dňa 21. mája 2012 v čase o 10.55 hod. v meste Prešov na križovatke miestnej komunikácie - ul. A. a cesta J. - ul. B., ako účastník cestnej premávky sa nesprával disciplinovane a ohľaduplne, ale ohrozil bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky tým, že ako chodec pri prechádzaní cez cestu nepoužil priechod pre chodcov, ale vstúpil na vozovku mimo priechodu pre chodcov v bezprostrednej blízkosti vozidla, ktoré zastavilo pred križovatkou na pokyn vyplývajúci z dopravného značenia a následne začínalo jazdný úkon pohýbania sa, pričom žalobca sa nepresvedčil či tak môže urobiť bez nebezpečenstva. Svojim správaním donútil vodiča motorového vozidla zn. T. C., ev. č. W. U., ktoré v tom čase viedol Ing. H. A. k brzdeniu, avšak aj napriek tomu došlo k zrážke chodca s vozidlom. Pri nehode došlo k zraneniu chodca, ktoré si vyžiadalo liečenie v trvaní od 21. mája 2012 do 02. júla 2012 t.j. 43 dní a dočasnú pracovnú neschopnosť od 22. mája 2012 do 11. júna 2012, t.j. 21 dní.

Medzi účastníkmi konania bolo sporné, či v konaní došlo k spáchaniu priestupku tak, ako bolo vymedzené vo výroku prvostupňového správneho rozhodnutia, ako aj v rozhodnutí o odvolaní, a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom s prihliadnutím na osobu páchatel'a a závažnosť priestupku.

Odvolací súd považuje za potrebné dať do pozornosti, že zákonom č. 430/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 430/2015 Z. z.“) boli do textu vyššie citovaných zákonných ustanovení § 137 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. a § 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch za slovo dopravná nehoda vložené slová „pri ktorej inému ublíži na zdraví alebo inému spôsobí škodu na majetku“.

V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch, z dikcie ktorého vyplýva, že rieši problematiku časovej pôsobnosti zákona.

Platí zásada, že zodpovednosť za priestupok sa zásadne posudzuje podľa toho zákona, ktorý bol účinný v čase, keď sa spáchal priestupok, t.j. kedy bol dokonaný. Ak by sa po spáchaní priestupku prijal nový priestupkový zákon, posudzoval by sa priestupok podľa toho zákona, ktorý bol účinný v čase, keď došlo k spáchaniu. Táto zásada sa však neuplatní, ak by nový zákon bol pre páchatel'a priaznivejší. Vtedy musí postupovať podľa neskoršieho (priaznivejšieho) zákona.

Právna úprava časovej pôsobnosti zákona takto nadväzuje na príslušné ustanovenia medzinárodných dokumentov z oblasti správneho (administratívneho) trestania, z ktorých vyplýva požiadavka uplatniť také základné zásady, akými sú zásada „nullum crimen, nulla poena sine lege“, t.j. žiaden delikt a žiaden trest bez zákona; ďalej zásada prezumpcie neviny, rovnosti pred zákonom a pred správnym orgánom a osobitne zásada zákazu retroaktivity, t.j. spätnej účinnosti zákona.

Pripúšťa sa však použitie neskoršieho zákona na priestupky spáchané pred jeho účinnosťou za podmienky, že úprava v ňom obsiahnutá je pre páchatel'a priestupku priaznivejšia už v zákone účinnom v čase spáchania priestupku. Otázku, ktorý zo zákonov (z hľadiska časovej pôsobnosti) je priaznivejší, treba riešiť vzhľadom na ich celkový obsah, a nie len vzhľadom na sankcie. Nestačí pritom len oddelené posúdenie zákonov, ale naopak vyžaduje sa ich porovnanie. Zákon, ktorý zodpovednosť nezakladá je priaznivejší vždy.

Ustanovenie § 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch obsahuje úpravu zákonných predpokladov, za splnenia ktorých dôjde k spáchaniu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Ide o kumulatívnu úpravu ustanovených podmienok.

Právna úprava účinná v čase, kedy nastala dopravná nehoda, ustanovovala ako podmienky spáchania priestupku v zmysle cit. zákonného ustanovenia porušenie všeobecne záväzného právneho predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a vznik dopravnej nehody ako jeho dôsledok.

Súčasná platná právna úprava, ktorá bola zavedená zákonom č. 430/2015 Z. z. obsahuje aj ďalšiu podmienku, ktorej splnenie na spáchanie uvedeného priestupku vyžaduje, a tou je, že pri tejto dopravnej nehode priestupca inej osobe ublíži na zdraví alebo inej osobe spôsobí škodu na majetku.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že v danom prípade pri nehode došlo k zraneniu chodca, ktorému bola zároveň uložená pokuta ako priestupcovi, nie je možné konštatovať naplnenie zákonného predpokladu, že bolo ublížené na zdraví inému.

Zdôrazňujúc, že súčasná platná právna úprava ustanovuje ako jednu z podmienok spáchania tohto priestupku, že pri dopravnej nehode bolo inému ublížené na zdraví alebo mu bola spôsobená škoda na majetku, dospel odvolací súd k záveru, že v prejednávanej veci k spáchaniu priestupku v zmysle § 22

ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch nedošlo.

Úlohou správneho orgánu bude konanie o priestupku podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch zastaviť, nakoľko skutok, o ktorom sa koná nie je priestupkom.

Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd nemohol stotožniť s názorom krajského súdu, že v konaní správneho orgánu nastala taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250j ods. 2 písm. e/ OSP. V prejednávanej veci bolo totiž na základe zmeny zákonnej úpravy potrebné konštatovať, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď skutok o ktorom sa jedná nie je priestupkom. Z uvedeného teda vyplýva, že v konaní došlo k splneniu zákonných podmienok pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP. Táto skutočnosť však sama osebe nemá za následok nezákonné rozhodnutie krajského súdu, ktoré je vo výroku vecne správne a preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech, náhradu trov odvolacieho konania priznal. Žalovaný je povinný zaplatiť náhradu trov odvolacieho súdneho konania žalobcovi na účet právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) v celkovej výške 72,92 €, ktorá pozostáva z

- z náhrady trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby podľa § 9 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 4 vyhlášky:

- vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 23. januára 2015 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky) - 64,53 €,

- z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky - 8,39 €.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi priznanú náhradu trov konania na účet advokáta, ktorý žalobcu v konaní zastupoval (§ 149 ods. 1 OSP).

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.